

CYCLISCHE VERSCHIJNSELEN, DIE OP AARDE OPTREDEN

18 mei 1956

Goedenavond, vrienden.

Mag ik u, voor het geval u het nog niet zou weten, aan het feit herinneren, dat de sprekers der Orde niet onfeilbaar zijn. Men komt soms in de verleiding dit te vergeten en meent ons te moeten zien als een soort hogere instantie, die alles weet. Dit is echter niet het geval. Wij zijn in staat een groot deel van tijd en ruimte beter te overzien dan u. Wij kunnen ook verder doordringen in de werelden, die voor de meesten van u nog gesloten zijn, maar daar blijft het dan toch ook bij. Juist daarom zou ik u willen verzoeken goed toe te horen en, wanneer u iets onduidelijk vindt, of wanneer u meent, dat iets, wat wij zeggen niet juist is, dit ook kenbaar te maken. Op deze wijze zullen wij ongetwijfeld tezamen de beste resultaten kunnen bereiken. De vorige keer hebben wij als eerste onderwerp gesproken over het ontstaan van werelden en wel in het bijzonder in geestelijke zin. Nu moet u niet vreemd opkijken, dat ik vandaag een heel andere kant in ga slaan, een andere weg. Want ik wil het vandaag met u hebben over:

CYCLISCHE VERSCHIJNSELEN, DIE OP AARDE OPTREDEN

Het onderwerp is natuurlijk belangrijk genoeg, om daar enkele avonden aan te wijden. Op het ogenblik wil ik u slechts een korte samenvatting voorzetten. De cyclus van de aarde wordt niet alleen geregeld door haar eigen versnelling en draaiing in de ruimte, maar ook door krachten, die in de zon werkzaam zijn. Nu weten wij, dat bepaalde zonneactiviteiten met een 7-jaarse, een 14-jaarse en een 72-jaarse cyclus optreden. Ook de maan doet haar invloed gelden. De aarde kent door haar een korte cyclus, die ongeveer 28 dagen belooft. Al deze verschijnselen komen echter op een bepaald punt samen. Een ogenblik, dat wij dus kunnen gaan zeggen: de werkingen van de zon worden door de maan versterkt. Ook werken krachten uit de ruimte mee. Aan de hand van de stand der sterrentekens en van de planeten zien wij, dat deze tendenz nog vele malen versterkt wordt. Ook dit gaat volgens een bepaalde cyclus, maar zover wil ik niet eens met u gaan.

Wanneer de werking van zon en maan samenvalt bij grote activiteit, dan ontstaat op aarde een verandering van de toestand. Dit komt tot uiting in elektro-magnetische stormen, elektro-statische verschijnselen in de hogere luchtlagen. Ook ontstaat noorderlicht en lichtbrekingsverschijnselen komen voor, waardoor aan de hemel op zo een ogenblik eigenaardige dingen te zien schijnen te zijn, enz. Deze krachten hebben echter hun invloed op alle dingen op aarde. Zij beïnvloeden bijvoorbeeld de plantengroei, maar evenzeer de mens en zijn gedrag. Zijn reactie op de wereld ook. Wat meer is, ook zijn denken wordt mede hierdoor, althans voor een deel, beïnvloed. U hebt misschien wel eens opgemerkt, dat bij tijden iedereen wel een pessimist schijnt te zijn. Op andere tijden zien wij, dat ofschoon dit door niets gerechtvaardigd is, haast iedereen optimistisch is. Dit zijn dus verschijnselen, die door deze cycli worden veroorzaakt en vaak de aarde voor een groot gedeelte beheersen.

Nu zijn er natuurlijk perioden die betrekkelijk lang zijn. Die zal een mens in één leven niet meemaken. Wij kennen een periode van 2.200 jaar, een periode van meer dan 20.000 jaar, perioden van ruim 700, ruim 14.000 jaar enz. Al deze periodieke invloeden brengen met zich mee, dat er bepaalde veranderingen plaats vinden op aarde. Deze gaan zo ver, dat zelfs een groot gedeelte van de geestelijke mogelijkheden op aarde aan de hand hiervan kan worden bepaald. Zo spreekt men bv. over het optreden van wereldleraren. Wij zullen zien, dat naast de grote periodiek optredende leraar, kleinere leraren optreden met tussenpozen van ongeveer 700 jaar. Wanneer esoterische scholen zich plotseling sterk gaan uitbreiden, dan kunt u er zeker van zijn, dat zij ongeveer 700 jaren geleden gesticht werden.

Bestonden zij reeds veel langer, dan zal blijken, dat zij gedurende een periode van ongeveer 700 jaren niet op de voorgrond zijn getreden en gedurende deze tijd ten hoogste als een zeer kleine en besloten groep hebben bestaan.

Nu zult u zich misschien afvragen: wat heeft dit alles te maken met de ontwikkeling van de wereld, en wat heeft het te maken met ons? Wel, u leeft op het ogenblik ook in een periode, dat een bepaalde zonnecyclus ten einde loopt. Dat is aan de ene kant niet erg prettig, want een dergelijke tijd wordt gekenmerkt door meer dan normaal hevige erupties op de zon, door grote veranderingen in klimaat en temperatuur. U zou reeds op het ogenblik vast kunnen stellen, dat u een droger klimaat zult krijgen. Dit is geen gekheid. Vooral in de tropische zones zult u merken dat men daar een droger klimaat gaat krijgen, want deze werkingen zijn reeds begonnen vóór het werkelijke einde van deze cyclus. Waar het hoogtepunt van deze werkingen pas over een honderd jaren komt, hoeft u niet bang te zijn, om naar de Riviera te gaan, omdat er toch geen water meer is in de Middellandse Zee. Zo een vaart loopt het nu ook weer niet. Maar toch zijn er verschillende meer afgesloten zeebekkens, die er nu reeds onder beginnen te lijden. In de Kaspische Zee bv. zien wij dat al heel sterk. Ook de Dode Zee bij Palestina vertoont abnormaal sterke verdampingsverschijnselen. Hetzelfde geldt ook, ofschoon in mindere mate, voor de Zwarte Zee. Zelfs hier is de laagste waterstand nu reeds bijzonder laag.

Het klimaat kan met deze veranderingen de mensheid ten laatste dwingen, verder naar het noorden te trekken. Het kan de mensen ook dwingen, hun levensgewoonten te veranderen, evenals de voedingsgewoonten. Ook dit is een aardig punt, wat u nu reeds zelf kunt gaan controleren. Weet u bv., dat, ten opzichte van de tijden van ongeveer 100 jaar geleden, het vleesverbruik sterk is verminderd? Wist u, dat fruit en groenten als voeding steeds meer populairder worden? Ook al zo een cyclisch verschijnsel. Het begint langzaam te veranderen en gebruikt daarvoor ongeveer 100 tot 150 jaren. Dan blijft het ongeveer gelijk gedurende min of meer 300 jaar. Daarna flauwt het langzaam af. De cyclus van de voeding loopt tussen de 5 à 600 jaar.

Om echter op het vorige terug te komend: wanneer het klimaat gaat veranderen en daardoor ook de behoeften en de voedingsdrang van de mens, dan wordt zijn vindingrijkheid hierdoor wel bijzonder geprikkeld. Hij komt dan tot allerhande ontdekkingen en uitvindingen. U zult er zelf wel van overtuigd zijn, dat u op het ogenblik nog zelf in een dergelijke periode leeft. De vorige periode van de werkelijk grote uitvindingen is alweer bijna 700 jaar geleden. Bijna. Dat wil dus zeggen, dat uw eigen periode nog in aanloop is en haar hoogtepunt nog niet heeft bereikt.

Wij kunnen echter bovendien nog iets anders opmerken. Op het ogenblik is er wel sprake van een bijzondere samenloop van omstandigheden. Een toestand als de huidige, gezien dan uit kosmisch standpunt - ik neem nu dus naast zon en maan ook alle andere omstandigheden mede in aanmerking - heeft, naar ik meen, voor deze aarde de laatste 20.000 jaar niet bestaan. De cyclus, waaronder dit valt is, naar ik meen, niet veel meer dan 21.000 jaar. Met een paar jaren geven of nemen, zitten wij dus eigenlijk in ongeveer dezelfde cyclische periode als Atlantis kort voor zijn ondergang. Opvallend is, dat Atlantis is ten onder gegaan door een misbruik van zijn wetenschap. Ook al lag deze op een meer magisch terrein dan de tegenwoordige. Het dunkt mij niet onbelangrijk dit punt even vast te stellen. Een tweede punt, dat wij moeten vast stellen is, dat juist in deze periode elders grote beschavingen werden gesticht en rijken ontstonden, die het erfdeel van Atlantis verder zouden uitdragen door de wereld. Volgens deze cyclus zou ook dit een kenmerk van uw eigen tijd moeten zijn. U zult dus op het ogenblik reeds voorbereidselen moeten maken, om het erfdeel van deze beschaving in handen van anderen te leggen. Want de mogelijkheid is groot, dat deze beschaving ten gronde gaat.

Al deze dingen echter liggen in het grootse, in het kosmische. Wij zullen ongetwijfeld uw belangstelling beter kunnen wekken, door u te vertellen over de 28-daagse cyclus. Daarin treden namelijk voor iedereen steeds weer drie dagen op, waarin men scherp reageert en alle indrukken, zowel de normale als op het gebied van het zogenaamd paranormale, scherper ontvangt en verwerkt. Hierdoor neem je de juiste besluiten... enfin. U heeft dan geluk. Het loopt u mee. Maar in diezelfde 28 dagen hebt u ook een - meestal iets langere, tot zelfs een week durende - periode, dat u in de put zit. Dan lukt er niets. Dan loopt alles tegen.

Maar ja, dat is een cyclus, die een ieder voor zich persoonlijk heeft. Naargelang uw karakter, uw opbouw, uw wijze van reageren, zelfs zuiver lichamelijk al ligt deze cyclus anders. U kunt dus niet zeggen: dit zijn de dagen dat het ons allen slecht gaat en dat zijn de dagen dat het ons allen goed gaat. Een dergelijke kleine en persoonlijke cyclus is dan ook niet zo belangrijk. De grotere cycli zijn dit echter wel. Wij hebben immers besproken, hoe geestelijke wezens, invloeden, leven als de werkelijke levenskern van elke wereld en elke ster. Wij hebben u er echter ook op gewezen, dat daarboven nog weer grotere geestelijke krachten staan, die heersen.

Wanneer wij nu die grotere cycli gaan bezien, zoals die van 20.000 jaar en de nog grotere van 200.000, neen, 227.000 jaar ongeveer, dat zal juister zijn. Nu ja, ik weet wel, dat u mij daarin toch niet zult controleren. Daar ben ik dan ook niet bang voor. Maar ik wil in ieder geval zover mogelijk redelijk nauwkeurig blijven. Nu spreek ik nog niet van de grote cyclus van opbouw en ondergang in het Al. Want ook dit proces is cyclisch. Maar wij vragen ons natuurlijk af: Hoe, waarom, en wat, kunnen wij dan daarvan leren? Kunnen wij ons daaraan onttrekken of niet? Dan moeten wij allereerst beginnen met vast te stellen, dat uw zon en uw aarde zelf niet in staat zijn om deze grote cycli te beheersen. De langste cyclus, die door de zon wordt beheerst, is die van 2.172 jaar, om precies te zijn. Alle cycli, die langer duren, blijken ook de zon opgelegd te zijn, en ongeveer gelijkelijk zich af te spelen bij verschillende andere sterren in de buurt. Buurt, natuurlijk, zoals dat tussen sterren gaat, ongeveer zo een 50 miljoen lichtjaren hooguit. Als u weet, dat de dichtst bij zijnde sterren toch al op zo een 5 à 6 miljoen lichtjaren liggen..... Wat zeg ik miljoen? Neen, gewoon lichtjaren. Vier of vijf lichtjaren. Dank u. U heeft gelijk. Zo ziet u alweer: wij krijgen al meteen deskundig commentaar.

U begrijpt dus wel, dat dat gebied zeer groot is. Het omvat zelfs een behoorlijk gedeelte van het u omvattend Melkwegstelsel. Binnen de Melkweg zijn echter nog meer van die gebieden. Laat ik dat er meteen bij vertellen. Elk gebied nu kent ook weer zijn eigen mentor. Deze mentor is als het ware direct ondergeschikt aan de geestelijke kracht, die de sterrennevel beheerst. Hij treedt daar binnen over het algemeen eerst dan op, wanneer de nevel reeds tot op zeer grote hoogte gevormd is. Hoe nieuwer, of hoe jonger de sterrennevel dus is, hoe minder van deze indelingen wij dus zullen kunnen maken. Deze mentors zijn invloeden, die elk een eigen bestreven hebben. U heeft echter alleen te maken met de Heer van dit deel der ruimte. Diens bestreven is het om binnen zijn gedeelte der ruimte een kosmische ontwikkeling mogelijk te maken, die ook materieel wordt uitgedrukt. Elders in de Melkweg bestaan ook andere ontwikkelingen. Daar is zelfs een ontwikkeling, die niet meer materialistisch is, doch zuiver geestelijk. Daar zal ik maar niet te veel over spreken, want daarmee krijgt u voorlopig toch niet te maken.

Stelt u zich het volgende voor. Deze grote geest is in staat om niet slechts één zon, maar meerdere grote zonnen gelijktijdig tot bepaalde reactieverschijnselen te dwingen, beantwoorden zij daaraan niet, dan gaan zij ten gronde. Dan doven zij dus uit. Zijn zij niet in staat om deze werkingen te accepteren, dan zien wij een nova-verschijnsel. Hierbij wordt de zon als het ware nieuw gevormd. Zij heeft daarbij haar planeten dan weer tot zich genomen. Soms echter worden de planeten ook afgestoten. Er zijn ook hier dus twee mogelijkheden. Voor uw eigen zon, die geestelijk op een redelijk peil staat, maar zeker niet behoort tot de hoogste, ook al zou ik graag willen dat zij dit wel was, kunnen wij zeggen, dat zij instabiel, dus wankel, is. Het is een ster, die voor zichzelf eigenlijk niet weet, wat zij wil. Vandaar, dat haar reacties op de wereld en ook op hetgeen zij van buitenaf ervaart, niet altijd geheel berekenbaar zijn. Toch is zij gedwongen om met haar eigen betrekkelijk erratisch karakter zich te voegen in deze grote cycli. Zij kan er niet aan ontkomen eens in de 20 à 22 duizend jaar haar eigen kracht aanmerkelijk te verhogen en zo te komen tot een straling, die in zijn top tenminste het drievoudige is van de huidige straling.

Wat dit betekent voor de mensen, hoef ik u niet te vertellen. Dit zult u zelf wel begrijpen. Het betekent, dat de toestand op aarde dan wel heel sterk verandert. Zolang de aarde nog niet zover is gekrompen, dat haar water nog niet tot gas is geworden en verloren gegaan in de ruimte, zal zij zich omgeven met een wolkendek en zo hernieuwd een sterk tropische periode doormaken. De mens kan daarin niet leven met zijn huidige vorm. De overgang is echter zeer geleidelijk. Daardoor kan hij zich, evenals het andere leven, vooral ook het plantenleven, geleidelijk aanpassen. Deze veranderingen vinden ook weer niet geheel zonder reden plaats.

Indien wij een ontwikkeling willen hebben, die gericht is op kosmisch begrip, waarbij ook de materie mede in de ontwikkeling betrokken wordt, dan is het ook wel noodzakelijk, dat een regelmatig opvlammen en doven van bewustzijn plaats vindt. Wij zien dus golven van bewustwording, die tot een materieel hoogtepunt komen en daarna terugvallen. Daarna zien wij dezelfde opgang zich herhalen, doch met andere vormen.

De hiervóór liggende ontwikkeling was zuiver magisch. Zij bewoog zich hoofdzakelijk op het gebied van het paranormale en het occulte. Men was daar dan ook bepaalde gaven meester, die thans het onderwerp uitmaken van een twijfelend onderzoek door de huidige wetenschap. Dit alles is ten gronde gegaan. Maar wat kregen wij onmiddellijk daarna? De ontwikkeling van wapens en materieel bezit. De vroegere communale gedachte, die in haar sterkste vorm regeerde tot ongeveer 80.000 jaar geleden, ging al heel gauw ten gronde. Al vlug was het gemeenschapsleven in deze zin voor de doorsneemens niet meer aanvaardbaar. Hij gevoelde zich geen kuddedier meer en wilde zich zoveel van de gemeenschap losmaken. Wij krijgen als overgangsvorm een streng gebonden groeps- of stamleven. Hierbij komt het bezit reeds meer op de voorgrond en zien wij een sterkere materiële uitdrukking der persoonlijkheid dan voordien. Daarna zien wij steeds kleinere groepen, die steeds grotere rechten t.o.v. de omgeving trachten te doen gelden. Gelijktijdig trachten zij zich door verschillende, zuiver materiële, handigheidjes een superioriteit boven anderen te verwerven.

Op het ogenblik heeft u ook weer zo een periode doorgemaakt. Dat is gegaan van de primitieve landbouwstaten rond de Middellandse Zee - tenminste voor uw deel van de wereld - tot de hoog ontwikkelde beschaving van heden met haar worsteling om het atoomgeheim. Er komt echter een ogenblik, dat ook deze beschaving weer té ver zou gaan. Deze materiële beschaving is nog niet in staat om gelijkwaardige, geestelijke waarden te accepteren. Zo een mentor zou er nu helemaal niets in zien om eenvoudig alle bewustzijn en techniek weer van deze wereld weg te nemen. Maar dit zal alleen dan gebeuren, wanneer de mensheid niet in staat blijkt, deze techniek op zodanige wijze te hanteren, dat zij, ondanks haar bereikingen op materieel gebied, verder kan gaan op geestelijk gebied. Dit is zeer belangrijk. U mag dit nooit vergeten, want dit geldt ook in uw eigen, kleine cyclus.

Wanneer u in de gewone 28-daags cyclus uw hoogtedagen heeft gevonden, dus de dagen van grootste activiteit en besluitvaardigheid, dan kunt u, juist door die dagen goed te gebruiken, gevolgen en toestanden scheppen, die u over uw inzinkingen, uw slechte perioden, heen helpen, zodat u daar eigenlijk weinig van merkt. Maar geeft u aan uw inzinkingen toe, dan kunnen deze zo sterk op u gaan werken, dat bij u de fut er uit is, wanneer u weer een hoogtepunt krijgt. Dan hebt u wel de mogelijkheden, maar u bent bang iets te doen. Dan komt u natuurlijk niet verder. De wereld heeft tot nu toe reeds verschillende van die slagen gehad. Er zijn rassen ten gronde gegaan, die zelfs niet menselijk waren, op deze wereld. Er zijn rassen geweest, die terug vielen van een betrekkelijk hoge beschaving tot de meest primitieve.

U moet het goed begrijpen. Ook nu komt deze wereld wederom, dankzij het ingrijpen van de mentor, voor een keuze te staan. Wanneer wij heel precies willen zijn, moeten wij zeggen, dat er verschillende beproevingen bestaan. De perioden van beproeving nemen steeds in scherpste toe en betekenen het aanbrengen van een steeds grotere kosmische spanning op dit deel van de ruimte. Dus ook op de mens. U heeft dat trouwens ook al ervaren. Het is ongeveer in 1878 begonnen. Sindsdien wordt er steeds meer van u gevergd. Niet in de eerste plaats op materieel gebied. Wat dat betreft kunt u zeggen, dat u heel wat beter af bent dan uw voorouders. Maar geestelijk en ook mentaal krijgt u steeds meer te dragen en te verwerken. En deze tendenz neemt nog steeds toe. Wij zijn nog lang niet aan het einde. Gedurende een dergelijke ontwikkeling zijn er punten, waarvan je kunt zeggen: dat is eigenlijk de proef zelf. Al het voorgaande is slechts het opwekken van een toestand geweest. Het scheppen van stimulansen. Op het ogenblik krijgt u bv. rond 1960 het hoogtepunt. U kunt wel zeggen, dat dat het kritieke jaar is. Ook 1956 is wel kritiek, maar eerst dan valt de uiteindelijke beslissing. De periode van beslissing duurt in zijn geheel tot ongeveer 1972. Gedurende deze periode zal de mensheid zelf moeten besluiten, of zij in staat is hetgeen zij stoffelijk heeft bereikt, ook voor zich zelf te bewaren. Om te bewijzen, dat zij voldoende zelfbeheersing heeft om meester van de stof te worden, in plaats zich zelf tot slaaf daarvan te maken. Gelukt haar dat, dan komt er weer een

periode van geestelijke opgang. Na zo een examen - en wij kunnen wel zeggen, dat dit examen der mensheid zal duren ongeveer tot het jaar 2130 à 2140 - krijgt men dan weer een langere periode van grote rust. Dan begint voor de mensheid weer de opbouw van een nieuwe beschaving.

De tussenperiode is altijd uitermate belangrijk. Wanneer wij na gaan zoeken in de geschiedenis, wat er vroeger gebeurd is, dan vinden wij naast de kenmerken van de zonnecycli, overal de kenmerken van de grote zonnecyclus. Wanneer u gaat kijken naar de lagen in het gesteente, dan kunt u ook daarin al heel wat zien. Daarin kunt u nagaan, hoe verschillende soorten leven komen en gaan. Wanneer u de ontwikkeling van dat leven dan nagaat, zegt u: "hé... hier hebben wij alweer een periode, die ongeveer 20.000 jaar geduurd heeft". In sommige gevallen duurt zo een periode voor u het dubbele, dus 40.000 jaar. Dan is er een bepaald ras uitgestorven. Maar een ander ras, dat ook gedurende deze periode bestond, blijkt zich veranderd te hebben en geheel andere capaciteiten gekregen te hebben.

Een aardig voorbeeld kunt u vinden bij het paard of de hond, die beiden al heel lang bestaan op deze wereld. In het begin waren zij klein, ja, nietig. Zo iets als overgrote hazen. Het paard was in de beginperiode van zijn ontwikkeling zo groot als een dwergpinchertje nu. Deze dieren waren echter in staat, zich voortdurend aan te passen bij de veranderde omstandigheden. Zij reageerden voortdurend met een groter wordend bewustzijn ten overstaan van hun omgeving. Daardoor konden zij blijven voortbestaan, waar anderen, sterker en intelligenter, ten onder gingen. Hun bewustwording bracht hen een vergroting van begrip en bewustzijn, maar ook een verandering van vorm, eigenschappen en gestalte.

Anderzijds zien wij, dat soms de sterksten van de oudere soorten ook lang voort blijven bestaan. Kijkt u maar eens naar onze vriend de olifant. Wanneer je die grauwe slurfdrager met zijn afgezakte broek zo voort ziet sjokken, dan heb je eigenlijk geen idee, dat hij zo uit prehistorische tijden stamt. Dat hij een overblijfsel is van een vergane wereld. Toch is dat zo. De olifant dankt het feit, dat hij is blijven voortbestaan eigenaardig genoeg aan zijn grote verstand. Groot voor dieren dan. Hij heeft namelijk een grote gemeenschapszin, maar desondanks een uitgesproken persoonlijkheid met eigen gedachten en een behoorlijk herinneringsvermogen. Misschien niet zo sterk als een legende wel eens vertelt, maar voor een dier alweer heel behoorlijk. Daardoor heeft hij zich kunnen aanpassen en handhaven in die gebieden, waar nog een klein beetje overbleef van de aarde in de toestand, waarin eens heel de aarde verkeerde, toen de olifant, en zijn voorouders nog over heel de aarde dwaalden. Er zijn er zo nog meer. Denkt u maar eens aan de neushoorn. Op het ogenblik is dat ras, evenals de tapir, aan het uitsterven toe. Deze dieren en hun wolhuidige soortgenoten waren vroeger ook al zeer machtig. Maar zij kenden slechts één verdediging: de aanval. De olifant valt ook wel aan, maar wanneer er reden of mogelijkheid is, vlucht hij ook vaak. Meestal zal hij proberen, het gevaar te ontgaan. Dit op zich kleine verschil betekent, dat de olifant langer zal blijven bestaan.

Wij zouden dat ook nog door kunnen gaan voeren voor een veel vroegere wereld, bijvoorbeeld de wereld der insecten, die reeds zeer oud is, en ons de eerste vormen heeft doen zien van georganiseerd gemeenschapsleven. Dit bestond daar al lang voor er van een bewust gemeenschapsleven bij de voorouders van de mens sprake was. Reeds toen was de bewuste gemeenschap op overlegde wijze bij sommige insecten werkelijkheid. Ook zij hebben zekere vormen van beschaving gekend. Ook zij zijn gegroeid naar een bepaalde wijze van leven. Maar zij hebben daarbij één bepaalde fout gemaakt. Zij bleven geen individualisten. Zij stelden zich zelf geheel achter bij de gemeenschap. Dit betekende op de lange duur, dat zij eerst hun vermogens, daarna ook hun vorm aanmerkelijk verkleind zagen. Er zijn op het ogenblik grasmieren, die voor zichzelf een tunneltje maken, dat niet groter is dan een speldenprik. Als je dat gaat vergelijken met de tunnels van een normale weidemier, dan lijkt het of u vanuit een niet al te grote gang, een station van de ondergrondse binnenkomt.

Ook de insectenrassen zijn a.h.w. uitgestorven. Maar op een vreemde manier. Zij bestaan lichamelijk nog wel, zij het in verkleinde vorm, maar verloren een groot gedeelte van hun individueel bewustzijn. Denkt u nu niet, dat de mieren maar een groepsgeest hebben zonder meer. Heus, ook onder de mieren zijn er luiaards en ijveraars, vrolijke en gemelijke individuen, zoals overal.

Maar dat telt niet meer. Ook zichzelf tellen hun persoonlijkheid niet meer. Zou het met de mensen ooit zover komen, dan zou misschien een toekomstig mensenras op deze aarde op het miniatuurstadje van de oude mens, kleiner nog dan... - hoe heet het.. Madurodam... dank u - trappen en neerkijkende zeggen: wat maken die kleine beestjes zich toch druk; en dat alles voor niets.

De mensheid heeft op het ogenblik de kans te bewijzen, wat zij waard is. Indien u mij toestaat, daarover een paar opmerkingen te maken aan de hand van meer recente gebeurtenissen:

De mensheid heeft op het ogenblik alweer een domheid uitgehaald. Men heeft namelijk zeer kort na elkaar, ook al was dat op ver uiteen gelegen plaatsen, twee atoombommen doen exploderen. Hierdoor is de radioactiviteit zowel in de hogere als de lagere luchtlagen sterk gestegen. Méér dan voor de mensheid eigenlijk wel wenselijk is. Wanneer zij daar nog lang mee doorgaan, dan zal de mensheid wel blijven voortbestaan, maar zij zal uiteenvallen in nieuwe mutatievormen. Wat er dan overblijft van de oude vorm, zal langzaam voorkomen, vergaan, kleiner en onbelangrijker worden. Maar zou de mensheid op het ogenblik nog het besef hebben om deze dingen te gaan afremmen, om deze dingen te gaan beheersen, dan bestaat de mogelijkheid, dat juist met deze zelfde kracht een sleutel is gevonden tot de grotere geheimen van het bestaan en van het leven.

U ziet dus, dat het op het ogenblik wel een punt van keuze is. Zolang de mensen blijven denken, dat zij iets met gewelddadigheden tot stand kunnen brengen, zullen zij hun eigen ondergang bewerkstelligen. Niet dat de mentor, de grote leider, deze aarde wil vernietigen. Helemaal niet. Maar het is tijd geworden voor nieuwe invloeden en een nieuwe tendenz. Nieuwe stromingen bereiken de aarde. Deze nieuwe stromingen bereiken ook de zon. Het gaat er nu maar om, of de mensheid in staat is, dit nieuwe te accepteren of niet.

Wanneer wij ons met de reëel stoffelijke wording van de kosmos bezig gaan houden, zijn deze dingen alle wel belangrijk. Want wanneer wij nagaan, nadenken over het ontstaan van deze, uw wereld, dan komen wij tot de conclusie, dat er vóór deze wereld andere bewoonde werelden zijn geweest. Soms bewoond door mensachtige wezens, soms ook met wezens, die zich geheel aan uw voorstellingsvermogen zelfs onttrekken. Dezen hebben allen dezelfde wordingsgang, dezelfde cyclus door moeten maken, die u nu doormaakt. Ook anderen hebben voor dezelfde zware proeven gestaan en zijn er aan ten onder gegaan. Maar zij hebben ook wel overwonnen, en zijn dan geworden tot een nieuw element in de stof: de geest, die op stoffelijk gebied persoonlijk leiding geeft. Geest, die op een planeet ook wel aan kleinere groepen leiding geeft.

Ik vindt dit alles zó belangrijk, en al is mijn betoog in uw ogen misschien onsaamenhangend, m.i. mag dit alles niet vergeten worden. U staat op het ogenblik op een punt van keuze. Goed. Dat is niet zo belangrijk. Och ja, voor uw stoffelijke wereld wel. Natuurlijk. Het zou voor u niet prettig zijn, wanneer deze wereld plotseling veranderde, of uit elkaar spatte. Maar in de kosmos betekent dit heel weinig. Het gaat niet om u en uw wereld. Het gaat om de leidende krachten, die deze invloeden scheppen. Invloeden wel te verstaan, waaraan u niet onderdanig bent op slaafse wijze, maar die u stellen voor een fait accompli, waarop u zelf moet reageren. Dat is het belangrijke. Dat is in heel het leven het belangrijke. U komt steeds weer tegenover krachten te staan, die u voor een voldongen feit plaatsen. Feiten, die zullen zeggen: Kijk. Hier heb je een zakelijke mogelijkheid, of een uitvinding, en daar heb je iets anders. Je kunt ofwel dit doen, je zou ook dát kunnen proberen. Wat zul je doen, mens? Hoe zal je besluiten? Zal je voor jezelf zeggen: dit erken ik als goed, dus die kant ga ik ook uit? Of zal je zeggen: daarmee ben ikzelf beter, hoger en machtiger, dus ik ga die kant op? Elke keer, wanneer je voor een dergelijke keuze komt te staan, is het geheel je eigen zaak, hoe je kiest. Maar heb je gekozen, dan is er ook geen weg meer terug. Een weg terug bestaat er in heel het Al niet. Wanneer deze zon, waar rond u leeft, morgen een verkeerde keuze maakt, dan is er morgen een zucht van warmte. En over honderd jaar alleen nog maar een beetje stof dat door de ruimte dwarrelt. Meer niet.

Een ieder staat steeds voor een keuze. In u hebt u een capaciteit, die meer is dan de stoffelijke vorm: u hebt een geest die in staat is om alle stoffelijke capaciteiten in zich te behouden. Daarom kan het u rustig onverschillig zijn, wat er met uw wereld gebeurt.

Maar weet wel, dat wanneer u uw leven en uw wereld lief hebt, het voor u zaak is, om ook in betrekking tot haar een juiste keuze te maken. Te zorgen, dat deze wereld kan blijven voortbestaan. Want valt door u deze wereld weg uit het Al, dan zal zij ook voor u niet verder bestaan. Dan sta je, ook zonder dat er een reproductie van de wereld te vinden is hier of daar. Onverschillig of je naar de diepste duisternis gaat of naar het hoogste Licht. Dan is het afgelopen.

Maar bent u in staat, een bewustwording door te voeren, die steeds groter wordt, dan kan noch de koude van het Al, noch de gloed van een nova u vernietigen, ook stoffelijk. Dan wordt u sterker dan al die dingen. Want dan ontkomt u aan de heerschappij van het kleine en zult u direct deel gaan hebben aan deze grote krachten, waarbij de cyclus der kosmos voor u bepalend wordt en telkenmale, wanneer zij zich voltrokken heeft en hernieuwd, voor u een stap vooruit heeft betekend naar de zin van het groot-kosmische, uiteindelijk het Goddelijke.

Ik hoop, dat u mijn betoog niet té erg onsamenvattend heeft gevonden, of misschien té oninteressant. Indien u er iets over te vragen heeft, dan wil ik u graag antwoord geven en anders schrijft u dit maar op de rekening van wat wij moeten weten, dan wordt het vanzelf een volgende keer weer interessanter.

Vraag: Wat zijn de gevolgen van de keuze van de enkeling? Kunt u dat nog eens zeggen?

Antwoord: Ik kan het ook uitgebreider zeggen. Wanneer de enkeling een keuze maakt, dan beïnvloedt hij hiermede niet alleen zijn eigen leven en voorstelling, maar vormt gelijktijdig weer een mogelijkheid in de wereld rond hem. Hij schept namelijk condities, die door anderen kunnen worden aanvaard, of verworpen. Dat is duidelijk? Door deze keuze aan anderen voor te leggen, maakt hij het hen mogelijk om ten goede te gaan, wanneer hij goed kiest, óf hij opent de mogelijkheid meer ten kwade, wanneer hij verkeerd heeft gekozen.

Wanneer wij nu rekenen, dat de ontwikkelingsperiode van een daad die tot een mogelijkheid wordt voor anderen, nooit de tien jaren overschrijdt, meestal zich afspeelt binnen 30 dagen, dan kunt u wel nagaan, hoeveel zelfs binnen een tiental jaren de wijze van denken en reageren van de enkelingen kunnen betekenen voor anderen op deze wereld. Wanneer wij onszelf kunnen onttrekken aan deze mensheid, dan zijn wij één met de zon, kunnen de mensheid begrijpen en uit ons begrip waarschijnlijk ook vrijkomen van de invloed van de zonnegeest. Dan horen wij dus bij de kosmische ontwikkeling. Maar dit is voor ons zó moeilijk, dat wij de voorkeur moeten geven aan een ontwikkeling als geheel. Wij moeten dus als enkeling trachten de bewuste ontwikkeling der mensheid te leiden in die richting, waarin zij haar eigen voortbestaan garandeert - punt één - en punt twee haar eigen ontwikkeling voortdurend vrij laat. Kunnen wij dit tot stand brengen, dan gaan wij - van cyclus tot cyclus - met behoud van het vorig verworvene over in de nieuwe wereld met haar eigen ontwikkeling en capaciteiten en komen wij op een punt, waar het stoffelijk leven voor ons niet meer noodzakelijk is. Dan is deze perfecte wereld zó perfect, dat wij haar verlaten. En hebben wij haar verlaten, dan zijn wij ook ontgroeid - en dit is het eigenaardige - aan ons eigen zonnestelsel.

Wij kunnen dan binnen dat gebied, waar wij beheerst worden door onze grote mentor, zelf werkzaam zijn op willekeurig andere werelden, willekeurig andere planeten en alle sferen, uit het kosmische voortgevloeid, dus de verschillende vlakken van waarheid, die voor ons geopenbaard zijn, liggen ter onzer beschikking. Is het nu duidelijker geworden? Als het niet zo is, mag u het rustig zeggen, hoor.

Vraag: U had het over het gebruik van de atoomkracht en de richting, waarin dit zal gaan. Maar dit is toch de verantwoordelijkheid van enkele mensen. Moet dan de gehele mensheid...

Antwoord: Afschuifstelsel, mijn vriend. Wanneer de gehele mensheid zegt: "Geen atoomproeven", dan zullen een paar wetenschapsmensen, of staatslieden, dat niet kunnen of durven voeren. Wanneer zij allemaal zeggen, zoals u: "Ja, maar, dat is toch eigenlijk niet onze verantwoording", dan kunt u zeggen: "Ja, dan gebeurt het natuurlijk". Het doet mij denken aan iemand, die op theevisite ging en die dacht: "Wanneer mijn gastvrouw nu wat presenteert, dan

moet ik dat accepteren" met het gevolg, dat hij met een zeer overladen maag en een zware hoofdpijn huiswaarts sukkelde en zei: "Ja, maar zij had toch verstandiger moeten zijn".

Zo beschouwt menigeen tegenwoordig een regering, of die bewuste enkelingen. Men zegt: "Kijk eens, wat zij ons voortzetten, dat moeten wij accepteren, want zij zijn - wel niet de gastgevers, maar toch - de meesters". En wanneer deze wereld, de volkeren van deze wereld, wakker worden vandaag of morgen met iets ergers dan hoofdpijn, dan zullen zij ongetwijfeld ook nog steeds vertellen, dat die anderen het zo slecht hebben gedaan, mijn vriend. Maar zij hebben het dan toch maar geaccepteerd! En dan zegt men: "Ja, maar wat kan ik als enkeling doen?" U kunt als enkeling in ieder geval uw stelling zó sterk bepalen, dat anderen daarop geattendeerd, zelf ook zullen gaan kiezen.

Het is vreemd, iedereen wil vrede altijd, maar naarmate men sterker vrede wil, wordt de oorlogspsychose sterker en de mogelijkheid van een vernietigingsoorlog komt dichterbij. Waarom? Omdat iedereen meent, dat het de verantwoording en de aansprakelijkheid van een ander is om voor de vrede te zorgen. Maar het is precies hetzelfde. Het is dus niet onrechtvaardig, zoals u probeerde te zeggen, dat de mensheid daaronder lijdt. Wat de mensheid van anderen accepteert, ofschoon zij het niet goedkeurt, dat is ook haar verantwoordelijkheid.

Om een voorbeeld te geven: Wanneer u iemand in het water stoot en onderhoudt, totdat hij verdrinkt, is dat moord, nietwaar? Maar als u iemand in het water laat vallen en u blijft erbij staan kijken, tot hij zichzelf verdrinkt, zonder dat u er iets mee te maken heeft gehad, is dat evengoed moord. Daar is geen verschil tussen. Alleen in het ene geval, dat u het daadwerkelijk hebt gedaan, en in het tweede geval door iets na te laten. Het eerste geval was dus een handelen, het tweede een nalaten. Maar in beide gevallen bent u de schuldig van de dood van die mens. Daar kunt u zich niet aan onttrekken. Brengt u dat over op het probleem, dan zult u dat antwoord zelf ook wel kunnen geven.

Vraag: Wij moeten dus allen in actie komen? Er moet iets gebeuren. Bv. advertenties en een groep vormen....

Antwoord: De groep is weer het gevaar.... Geen groep. Wilt u adverteren, dan adverteert u. Voor mijn part gaat u bovenop de Maasbrug.... O neen, die hebben zij hier niet..... op Het Plein staan en schreeuwt u dan desnoods. U moet weten, hoe u die actie voert, maar let u nu op één ding: op het ogenblik, dat u met anderen samen gaat werken daarin, komt u in de gelegenheid om tegen anderen te zeggen: "Zeg, het is nodig, dat er op het Plein geschreeuwd wordt, ga jij eens staan schreeuwen". Dan zijn wij weer op hetzelfde punt. Dus persoonlijke actie, daar versta ik dit onder: dat men niet in comité's, of gemeenschap, maar persoonlijk overal en ten allen tijde, waar men de gelegenheid heeft daartoe, zijn mening kenbaar maakt en elke handeling stelt, die geschikt is om het doel, wat men voor zichzelf als juist heeft erkend, te bevorderen. Want hoe meer men organiseert, hoe meer tijd er met gepraat verloren gaat en hoe minder men tot daden komt. Dus.... begin voor uzelf metterdaad, dan komt de rest vanzelf.

Vraag: Men moet het dus zelf uitkienen. Het zal voor ieder verschillend zijn. Je moet er zelf van overtuigd zijn, dat de daad goed is en succes zal hebben.

Antwoord: Succes hebben is erg veel gezegd. Dus: dat zij reden heeft, dus dat zij niet zinloos is.

Vraag: Veronderstel, dat die wereld uiteen zou vallen, die mogelijkheid is er natuurlijk.

Hoe is het dan met de geesten in de sferen, behoren die dan niet meer tot de mensheid?

Antwoord: Ja, die behoren ook nog tot de mensheid. Want een groot gedeelte van ons in de lagere sferen, zowel de Lichte als de duistere sferen dus, leeft in een directe verbinding met deze wereld door het voorstellingsvermogen. Indien u weet, hoe moeilijk het is om je eindelijk eens los te maken van de gebondenheid aan deze stoffelijke vormen, aan deze normen van moraal en leven die je op de wereld hebt geleerd, dan zou u begrijpen, hoe sterk die binding is. En als resultaat is men dan niet meer in de gelegenheid om - volgens de tot nu toe gebruikelijke weg - zijn theorieën omtrent deze wereld te toetsen in omstandigheden, die volledig beantwoorden aan de voorstelling ervan. Dan móet je je eerst weer zover inwerken in een wereld, opdat je je theorieën kunt gaan overbrengen op de daar heersende toestanden en zo je ontwikkeling voortzetten.

Vraag: Wij zijn dus mede verantwoordelijk voor geesten, die zijn overgegaan. Zij kunnen lijden door daden, die wij stellen zonder dat zij zelf hieraan iets kunnen doen.

Antwoord: Maar zij zijn part en deel geweest aan de ontwikkeling, die u hiertoe heeft gebracht.

Vraag: Maar wij moeten voor onszelf weten, dat ook zij de gevolgen van onze daden moeten dragen.

Antwoord: Als u dat een aansporing kan zijn om vooral meer actief en meer positief te gaan denken en handelen.

Vraag: Door je gedachten te richten op een bepaald iets, er over te spreken en anderen je mening daarover te zeggen, doe je daarmee al iets?

Antwoord: Daar doe je al veel mee. Door die gedachten te denken en ze zo als het ware uit te stralen, breng je een misschien wel kleine, maar toch nooit geheel onbetekenende verandering in het bewustzijn der mensheid. Dit vindt zijn weerkaatsing in het bovenbewustzijn, dat deel is van de onbewuste levensfactoren van elke mens. Je doet daarmee dus reeds iets. Verder door je mening uit te spreken, breng je het probleem scherper in het brandpunt. De mensen moeten daar dus over na gaan denken. Zij kunnen je natuurlijk vervelend vinden en proberen het van zich af te schuiven, maar het staat dan toch in hun bewustzijn. Zij kunnen nu niet meer voor zichzelf doen, alsof het probleem niet bestaat. Daardoor heeft u de anderen dus a.h.w. voor de keuze gezet: laat je gedachten erover gaan en zeg jezelf: dat moet je hieraan doen, of beken schuld.

Reactie: Mag ik een opmerking maken? Wanneer men met zijn streven een klein succesje behaalt en daardoor in het oog springt, zijn er altijd anderen, die trachten je streven verder onmogelijk te maken.

Antwoord: Wanneer u het succes ziet als het uiterlijke succes: Ja. Wat dat betreft, kunnen wij het beste Jezus als voorbeeld nemen. Hij werd aan het kruis geslagen, omdat Hij succes had. Maar laten wij niet vergeten, dat Hij juist daardoor het zaad is geweest, waaruit een hele wereldbeschouwing is voortgekomen, die zelfs nu nog - althans een deel van deze aarde - beheerst. O, ik zou nog verder kunnen gaan. Ik zou u alle slachtoffers wel op kunnen noemen, die gedood zijn, omdat zij filosofische stellingen verkondigden, die men in hun tijd niet accepteerde. Maar zelfs op het ogenblik zijn hun stellingen nog van kracht. Men denkt er nu nog over na. Men leest nu nog hun geschriften, zo die er althans nog zijn. Ook dezen hadden in uw zin geen succes. Het stoffelijk succesje, dat zij hadden werd onmiddellijk afgebroken, maar zij hadden wel succes in de geestelijke zin, waar zij iets hebben voortgebracht, wat langer dan hun vijanden bleef bestaan en hun gedachten als een werking zich gedurende lange tijd over zeer veel mensen heeft uitgebreid.

Vraag: Dat is toch wel een zeer vergaande consequentie. Neem nu bv. de atoombom. De ene partij ontwapent, of geeft voor te ontwapenen. Maar de andere partij is het daarmee niet eens. Hoe gaat dat dan?

Antwoord: Weet u, wat de consequentie is? Wanneer twee partijen zich zo bewapenen, dan zullen zij op den duur elkaar en daarmee ook waarschijnlijk de wereld vernietigen. Wanneer één partij zich bewapent en de andere partij zich ontwapent is er geen reden tot wereldvernietiging. Dan heeft de andere partij zoveel kracht, zoveel geld, zoveel arbeidsvermogen en intellect over, om de wereld op een andere manier te verbeteren, ook op meer stoffelijk niveau, dat, wanneer zij dan overweldigd en overwonnen wordt door die bewapenende partij, deze bewapende partij eenvoudig in hun beschaving op zal gaan. Men heeft nog steeds niet begrepen, dat je in de wereldpolitiek beter met brood, dan met bommen kunt vechten.

Vraag: En toch is dat de waarheid. Dus hoe meer men bewapent, hoe groter ook de vernietigingen, die men zal aanrichten.

Antwoord: Wanneer men ontwapent kan dat voor uw land en dus ook voor uzelf gevolgen hebben, die minder prettig zijn. Maar voor het geheel van de wereld zal het altijd beter zijn dan bewapening.

Vraag: Maar hoe kun je leven onder overheersing?

Antwoord: Het is een vraag, die het politieke wel zeer benadert. Ik zal er echter een kort antwoord op geven. Een mens, die zich niet in verzet tegen zijn overheerser wendt, maar zichzelf blijft, zal in het leven al datgene kunnen behouden, wat werkelijk het behouden waard is. Namelijk zijn zelfrespect, zijn vermogen tot werken en daden stellen en zijn vreugde in het leven.

Vraag: Acht u de wetenschap niet in staat om een tegenmiddel te vinden?

Antwoord: Neen. Vuur is alleen met vuur te bestrijden op een bepaald ogenblik. Wanneer het vuur te sterk is geworden, kun je alleen nog maar trachten het door een beheerst en geleid vuur te beperken. Maar wanneer je begint met atoomreactie en atoomontbinding in zo grote mate, dan blijft er geen intellect meer over om nog de nodige tegenmaatregelen te nemen, het gaat te vlug. Zelfs wanneer je dus een tegenmiddel hebt, is het nog zeer de vraag, of je het kunt gebruiken. Zou je het middel eerst aanwenden, dan zou het in zijn consequenties net zo erg, of erger, zijn dan het gevaar, waartegen het je moet beschermen. Dit is de praktijk.

Geen vragen meer? Dan neem ik nu afscheid van u. Ik hoop echter, dat dit laatste stukje met zijn hier en daar wel pessimistische klanken u niet teveel heeft verontrust. Geloof u mij: zelfs wanneer de wereld uit elkaar vliegt, zal dit, wanneer u innerlijk goed bent, voor u nog maar heel weinig uitmaken. En bovendien, ik geloof niet, dat zij zo gauw zal vliegen, u zult zich nog voldoende kunnen ergeren aan verhogingen van belasting en kostenpeil, vóórdát daar sprake van is.

Ik wens u dus veel plezier verder, ook op deze avond.

DE LIEFDE GODS

Goedenavond, vrienden.

Het tweede onderwerp naar eigen keuze. Wat zal dat vandaag zijn?

Voorstel: De liefde Gods.

Antwoord: Het is moeilijk om daar voldoende woorden voor te vinden. Wij zeggen het allemaal maar zo doodgewoon. "O, de liefde Gods. God heeft ons lief". Maar als wij naar onszelf kijken en eerlijk zijn, dan zouden wij ons wel eens af kunnen vragen: hoe kan God ons liefhebben? Daar moet je werkelijk een God voor zijn. Daarom wordt het voor ons wel heel erg moeilijk om daar in menselijke en voor mensen begrijpelijke termen iets over te gaan zeggen. In de eerste plaats moeten wij dan gaan filosoferen. Zeggen tegen onszelf: "God heeft ons geschapen". Dan denken wij eens na, hoe zijn wij zelf tegenover kinderen, die wij hebben voortgebracht? Die hebben wij echt, zo intens en innig lief vaak. En wanneer wij ze niet lief hebben, dan hebben wij ze ook op het ogenblik, dat wij ze in de wereld brachten, niet lief gehad. Dan zijn het eigenlijk de "ongevallen" in ons leven. Maar God heeft bewust geschapen. Hij wist, wat Hij voortbracht, beter dan wij dat weten. Daarom mogen wij dan ook vertrouwen, dat God, datgene, wat Hij Zelf geschapen heeft, niet zal verwerpen.

Wij kunnen nog verder gaan. Er zijn tijden geweest, ook al zijn die legendarisch geworden, dat de mens met God wandelde. Dat de mens onbewust deel was van God. En wanneer wij dan doordringen in de meer geestelijke sferen, wanneer wij ons dan bezighouden met de esoterie, dan begrijpen wij zelfs nog meer. Wij keren a.h.w. steeds weer terug naar God. Wij blijven wel onszelf, maar Hij herschept ons voortdurend. Dat zou Hij toch zeker niet doen, wanneer Hij ons haatte. Neen, Hij moet ons wel liefhebben.

Dan gaan wij egoïstisch denken. Wij gaan zeggen: "Kijk eens, God heeft ons wel geschapen, maar uit Zichzelf. Wij zijn dus eigenlijk een deeltje van God. Als God ons niet liefheeft, heeft Hij

dus ook Zichzelf niet lief. Wij zijn in Gods ogen a.h.w. hetzelfde, wat Hij voor Zichzelve in eigen ogen is". Dan zeggen wij dus weer: "Hij móet ons wel liefhebben".

Dan gaan wij kijken naar het leven. Het leven is vaak wreed. Wij zien hoe de dood vaak het middel is, waarmee het perfecte evenwicht wordt gehandhaafd in de natuur. De aarde splijt en vraagt zich dus heus daarbij niet af, of daardoor ook een paar honderd mensen worden vermorzeld. De zee stroomt over het land; zij neemt de mensen al hun bezit, ja, vaak hun dierbaren weg. En dan hoor je zo'n mens zeggen: "Ja, maar heeft God ons dan wel lief?" Natuurlijk. Want voor God bent u altijd. God vraagt niet: "Welke jas heb je aan?" Een mens zou het al dwaas vinden, wanneer je zou huwen met de een of ander en dan zou zeggen: "Ik houd wel van je, maar alleen in dat grijze pak", of "Alleen in dat lichtblauwe japonnetje". God houdt niet van ons, om wat wij bezitten. Of om het gezicht, of de gestalte, die wij hebben. Maar om wat wij zijn: een deel van Zijn wezen. Hij wil ervoor zorgen, dat wij ons zo snel mogelijk van Zijn liefde voor ons bewust kunnen zijn. Dus.....niet alleen maar geloven, maar ervaren. Heel diep in je hart, ervaar je het nu misschien al. Maar Hij wenst, dat wij Zijn liefde geheel kennen, er om weten en haar begrijpen.

Ja, dan moet God ons, waar wij ons nu eenmaal al op de weg der evolutie bevinden, ook wel de middelen geven om steeds meer van Hem te leren begrijpen. Dat kan Hij niet doen, wanneer Hij ons altijd onze zin geeft. Een verwend kind wordt meestal tot de meest onmogelijke mens, die er bestaat. Een mens, die het in het leven steeds goed gaat, begrijpt van het leven zelf weinig. Maar tegenslagen, wreedheid, verandering, de noodzaak om verder te gaan, die brengen ons steeds dichterbij God. Zou dat dan niet een teken kunnen zijn van de Goddelijke liefde?

Maar er is nog meer. Want altijd weer zien wij op aarde verlichte geesten neerdalen. Wij zien, hoe de verschillende Boeddha's op de wereld de waarheid brengen. Wij zien, hoe Jezus komt en uit het Goddelijke Zijn krachten trekt. Ja, ook daaruit de wereld Zijn leer geeft en een weg. Een God, die ons niet lief zou hebben, een wrede God bv., zou dat zeker niet doen. Die zou ons geen uitweg tonen uit onze wereld van martelingen, van verandering en van lijden. Die zou ons verder laten gaan als eekhoortjes in een tredmolen, steeds maar lopend en nooit een einde aan je weg. Maar God geeft ons dat einde juist wél. Hij openbaart a.h.w. een deel van Zijn wezen, zelfs aan de mensen op aarde en indien zij het maar zien willen, ook aan de geesten in de duisterste sferen. Hij geeft Licht. Hij helpt. Hij laat toch maar toe, dat dit ook door ons - Zijn schepselen - gedaan wordt. Hij geeft onszelf de kracht daarvoor. Hij staat toe, dat wij uit Hem putten voor dit werk. Dan moet Hij ons toch wel heel erg liefhebben.

Ik geloof, dat Gods liefde zo groot is, dat geen mens en geen geest haar geheel kan begrijpen. Zó groot, dat zij alles omvat. Alles. Wij zullen die liefde misschien ooit kunnen aanvoelen, maar dan zullen wij veranderen. Dan zijn wij al geen geest meer. Dan werpen wij onze laatste voertuigen af en fluisteren niet meer: ik ben. Dan leren wij Gods liefde begrijpen in onze bewuste eenheid met Hem. Wat zou ik u nog meer moeten zeggen? God heeft de mensheid lief. God heeft de Schepping lief. Alles leidt naar een wijs doel, een groots doel. Dat doel is de oplossing van elk raadsel, elk probleem. Wat wilt u dan nog meer? Een God, Die Zijn schepselen tot Zich roept en laat delen in de volheid en grootheid van Zijn wezen, is een God van liefde. Zo denk ik er over.

Wanneer u denkt, dat ik het verkeerd heb gezegd, dan mag u mij dit wel vertellen.

Niemand? Dan misschien nog een tweede onderwerpje?

Voorstel: Kunt u misschien iets zeggen over het Pinksterfeest?

Antwoord: Ja, dat kan ik wel, maar ik heb al een afspraak om over Pinksteren te spreken en wel voor deze groep op tweede Pinksterdag.

Voorstel: Kunt u ons dan iets misschien vertellen over psychometrie.

Antwoord: Iets over psychometrie, ja.

PSYCHOMETRIE

Psychometrie, als je dat gaat vertalen, dan is het eigenlijk het meten van de psyche. Dus psychometrie is eigenlijk het bepalen van de verstandelijke en geestelijke kwaliteiten in zijn geheel van de mens.

Ja, in een mens leeft er veel. Herinneringen over het verleden, verwachtingen aangaande de toekomst, bewust en onbewust, kennis, die jezelf al lang vergeten hebt, over medemensen en toestanden, geestelijke kwaliteiten, waarvan je je nooit bewust bent geweest. Wanneer je dus zou psychometrereren in de meest juiste vorm, dan zou je eigenlijk moeten zeggen: "Mens, ik werk nu met een contactvoorwerp, of met een persoonlijk contact met u. Wat ik doe is eigenlijk lezen in uzelf. Ik ben de spiegel, die u uw gedachten en al uw verwachtingen zo goed mogelijk weergeeft." Natuurlijk wordt de psychometrie op aarde iets anders. Ik wil niet zeggen altijd slechter, maar anders. Want de psychometrist werkt, zoals dat heet, met een foto, met een contactvoorwerp, waardoor hij zich kan in stellen op de persoon. Maar de psychometrist, of psychometriste, heeft zelf ook hersens, kan ook denken, kan waarnemen, weet ook wat van de wereld, is vaak geestelijk in meerdere of in mindere mate ontwikkeld. En die kan dus niet alleen waarnemen, maar ook oordelen. En die gaat dan heel vaak, aan de hand van wat ú denkt, dingen zeggen, waarvan zijzelf geloven, dat zij de juiste interpretatie zijn. Zo'n psychometrist interpreteert a.h.w. wat u gelooft, wat u denkt, wat u weet, naar waarschijnlijkheid.

Nu gaat er onder psychometrie ook nog iets anders door. Want een geest bv., of een mens, die uit kan treden en weet hoe de dingen worden gedaan, die is in staat om soms toekomstige ontwikkelingen van de massa te zien. En als je weet, wat de totale toestand wordt en je kunt doordringen in de psyche van een mens, dan kan je haast feilloos gaan voorspellen, wat er gebeurt. Wanneer nu een psychometrist, wat men noemt, een goede inspirator, of leider heeft, dan kan dus op een bepaald ogenblik die psychometrie eigenlijk veranderen in iets. Het wordt dan een waarschijnlijkheidsspeculatie in de toekomst, gebaseerd op zoveel mogelijk feiten, zowel omtrent de wereld, als omtrent de mens zelf.

Het is geen psychometrie, die - laten wij maar zeggen - helemaal zonder leidraad werkt. Maar nu kun je soms in een voorwerp of een foto meer dingen ontdekken dan een persoonlijkheid. Een psychometrist krijgt bv. een kruisje, een vulpen of zoiets. En die gaat het aanvoelen. Het is eigendom van persoon A. Maar voordien was het eigendom van persoon B. En daarvoor was C de fabrikant, degene, die het vervaardigde en die dacht ook scherp na op dat ogenblik. Dan heb ik drie lagen van bewustzijn, die ik elk voor zich, soms goed, soms minder goed, af kan tasten. En zo zou een zeer analytisch aangelegd psychometrist bv. een heel oud beeldje, of steentje, of voorwerp kunnen nemen en dan gaan vertellen: Kijk, dat was in de pruikentijd nog in Holland. Vóór die tijd was het bezit van een Indiaan. Die Indiaan heeft het weer gestolen van een kaper. Die kaper had het weer uit Spanje. In Spanje hebben zij dat gekregen van iemand, die naar Afrika ging. Een Arabier. En dan ga je zo verder tot vroeg-Egypte toe, tot je de maker van dat beeldje hebt, degene, die de eerste keer die steen heeft afgeslagen. U begrijpt, dat dat erg moeilijk is. En dat is dan ook alleen juist en goed mogelijk voor de meest ontwikkelde psychometrist. En degene, die zo ver ontwikkeld is, is meestal ook wel meer dan enkel dat.

Dus wanneer u mijn raad wilt weten, beschouw alles, wat een psychometrist zegt, als een spiegel van uw eigen gedachten. Zie het als een leidraad, waarnaar u kunt handelen, maar nooit als iets, wat vaststaat. Zie het als een reeks van mogelijkheden. Als een psychometriste zegt tegen een dame - in mijn tijd waren het waarzegsters, zigeunerinnen - "Ik zie op uw weg een donkere man, en die huwt u", dan wordt het tijd je af te vragen, of je zelf niet verlangt naar een kennismaking met een donkere man om hem te huwen. Want zo vaak zijn het uw eigen wensen, die in de eerste plaats invloed hebben, zodat het niet goed is, om onvoorwaardelijk te vertrouwen op wat er wordt gezegd. Beschouw je het echter als een analyse van je persoonlijkheid, dan heb je er steun aan. Wanneer een psychometrist goed is - of een psychometriste natuurlijk - dan zal zo iemand je ook vaak kunnen helpen met de problemen, waarmee je zit, alleen reeds, door deze voor je te belichten. Wanneer dit gebeurt door u bepaalde voorstellingen te geven, kunnen zij u vaak over een psychische depressie heen helpen.

Maar alweer niet denken, dat het nu ook precies zó moet en ook precies zó zal zijn. Denk liever maar: het zóu zo kunnen zijn; in mij is iets, dat dit tot mogelijkheid heeft doen worden. Dan kom je het verst.

Vraag: U gaf als voorbeeld een goed psychometrist, die de verschillende ingelegde bewustzijns lagen uit een voorwerp af kon lezen. Bestaan deze bewustzijnslagen zelfstandig in de stof, zonder dat de stof daar iets mee te maken heeft, of is het iets, dat een bezit van de stof is?

Antwoord: Het is noch in de stof als een apart bewustzijn, noch een bezit van de stof. Het is een verworven eigenschap van de stof. Een meer technische vriend van mij zou zeggen: het is een kleine, haast onmerkbare frequentiewijziging in de omlooptijden van de kleinste deeltjes, waardoor een eigen trilling in het voorwerp ontstaat, die voor een super sensitief persoon is af te lezen.

Vraag: Dus de stof zelf heeft dat bewustzijn niet?

Antwoord: Neen. Maar het heeft de eigenschap. Net als een boek nooit weet, wat er in staat. Dat is met de moderne literatuur maar goed ook. Want anders zou menig boek en rode kft hebben van het blozen.

Vraag: Ik was laatst op een bijeenkomst, waar een psychometrist mij zei: "Achter u staat een wezen en dat is zo en zo gekleed". Wat is daarvan waar?

Antwoord: Een psychometrist kan zoiets nooit vaststellen. Die kan hoogstens zo iets bemerken, wanneer u gelooft of hoopt, dat zo iemand bij u is. Dan kan het daar nog uit voortvloeien. Maar het kan ook zijn, dat de psychometrist bovendien nog helderziende is. In dat geval kan dat waar zijn.

Vraag: Is het dan mogelijk, dat zo'n wezen, dat men ziet, zich manifesteert met kleren aan...?

Antwoord: Het klinkt misschien vreemd, maar als u mij als helderziende zou waarnemen, dan zou u mij gekleed zien in een kassok. Dat is een kledingstuk. Zoekt u het maar eens na. Dat is namelijk zo. Wanneer wij ons willen uiten in de stof, dus kenbaar maken, dan moeten wij dat doen in een vorm die de stof begrijpt. Zo gebruiken wij soms zelfs kledingstukken enz. om ons bijzonder kenbaar te maken. Laten wij zeggen dat er hier iemand is uit de geest, die zich kenbaar wil maken aan een helderziende. Nu is het erg moeilijk, om zich te identificeren. Maar vroeger droeg die bepaalde persoon altijd een zeer bijzondere zegelring. Wat gebeurt er nu? Hij denkt zo sterk aan die zegelring, dat onwillekeurig de helderziende dit het eerste ziet. Dan krijgt u te horen: "Zij laten mij zien....". Dat is zo de uitdrukking. De waarheid is, dat de geest een gedachtenbeeld uit, waarin bepaalde details zitten. De helderziende interpreteert dit. Vandaar dat de een zegt: "Hij heeft zo een eigenaardige hoed op" De ander zegt: "Ik zie, dat hij schoenen aan heeft met grote gespen" De een vindt dit het meest opvallend, de ander juist weer dat. Alles bij elkaar is het echter een beeld dat door geest wordt geprojecteerd. Het wordt dan opgevangen door de helderziende en zo geïnterpreteerd weergegeven.

Vraag: Kan een helderziende iemand anders, die ook helderziende is, herkennen?

Antwoord: Dat durf ik niet zeker te zeggen. Ik denk van wel. Onwillekeurig zal een helderziende die zich daarop instelt - dat hoort er ook bij - de aura van een ander waar kunnen nemen, en daar dan ook de bepaalde geestelijke elementen en de stoffelijke elementen kunnen zien, die daarin ontwikkeld zijn. Ik denk, dat zij elkaar dan daar wel aan kunnen herkennen. Tenminste, wanneer zij daarnaar zoeken.

Vraag: Is het nodig, dat men geestelijk sterk ontwikkeld is, om helderziende te zijn?

Antwoord: Neen... Nee, nee, nee. Om het bewust te zijn, ja. Want een bewust helderziende is iemand, die op elk willekeurig moment kan waarnemen, zonder gedwongen te zijn om waar te nemen. Die moet hoog ontwikkeld zijn. Maar er zijn heel veel mensen, die gevoelig zijn voor sommige krachten en dan, of zij nu vallen of niet, deze invloed binnen zich voelen werken. Zij kunnen dit dan uitdrukken als een visuele hallucinatie. Dat is dan het onbeheerst helderziende zijn. Een groot verschil. En onbewust of onbeheerst helderzien, dat, mijn waarde vriend, kan zelfs die kater, die u in maart zo verveelde met zijn gejoel. En uw hond is het misschien ook wel.

Vraag: Treedt bij een dergelijke persoon ook een verandering in de aura op, zodat een ander hem daaraan kan herkennen?

Antwoord: Tja. Dat is natuurlijk ook wel waar te nemen. Maar toch niet zo scherp gedefinieerd en zo mooi, als bij de beheerste. Ook is bij het onbeheerste de grondkleur van de aura meestal niet zo mooi als bij iemand, die het beheerst. Want daar zitten ook de persoonlijke eigenschappen in.

Vraag: Is het dan zo, dat iemand, die zich geestelijk ontwikkelt ipso facto helderziende is?

Antwoord: Op den duur ja. Op den duur. Maar dan ook bewust en beheerst.

Maar, vrienden, ik hoop dat u mij niet vervelend vindt, dat ik nu weg ga. Ik moet echter rekening houden met de volgende sprekers en ook met mijn eigen bezigheden. Want deze laatsten verplichten mij om, volgens uw tijd binnen een uur, op een andere plaats op deze aarde... ten minste, men verwacht mij daar, en ik heb mijn komst beloofd... om een wijdingsdienst te houden. U mag mij dus maar niet kwalijk nemen, dat ik nu ga. Hebt u nog vragen, dan is de "Vragenrubriek" meestal wel competent genoeg om ze te beantwoorden. Goedenavond.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond, vrienden.

Vragenrubriek. Persoonlijke vragen mogen natuurlijk niet worden gesteld. Ik zal proberen zo langzaam te praten, dat u mij nog net kunt verstaan. Aan de andere kant ook snel genoeg om te zorgen, dat wij geen tijd te kort komen, daar het eerste gedeelte van de avond iets langer was dan normaal.

Vraag: Kunt u iets zeggen over de twijfel van een medium?

Antwoord: Ik geloof, dat de twijfel van een medium, wanneer dit inspiratief is, voortkomt uit het feit, dat men wat wil zeggen, wat uit het onderbewustzijn komt en waarbij men niet het geduld heeft af te wachten en zelf niet te denken, tot de inspiratie komt. Wanneer men iets werkelijk uit de geest krijgt en zegt, dan weet men dit over het algemeen zeer goed. Verder zal men achteraf vaak aan zichzelf gaan twijfelen, omdat men meent dat, wat men gezegd heeft, onwaarschijnlijk is, ofwel, omdat men, iets probeerende, een paar grove fouten heeft gemaakt. Maar wanneer men mediamieke kwaliteiten heeft, moet men deze ontwikkelen, ook al kunnen er, vooral in het begin, vaak fouten voorkomen. Men kan zeggen, dat men na deze periode, wanneer men zich althans aan zijn leider overgeeft, toch over het algemeen goed en zuiver werk zal kunnen leveren. Vooral wanneer de leider zich beweegt in de lichtere sferen. Dit geldt niet, wanneer de leider in het duister vertoeft.

Vraag: De eerste spreker gaf een voorbeeld, dat schuld kan ontstaan zowel door iets te doen als door iets na te laten. Wanneer wij ons afzijdig houden van politiek, laden wij dan een schuld op ons t.o.v. onze medeburgers?

Antwoord: Dat ligt er aan, op welke wijze u aan politiek doet. Er zijn mensen, die de politiek volgen van niet politiek te denken en te spreken of te handelen. Waar politiek uiteindelijk is het volgen van een bepaalde wereldbeschouwing, kan men zich, ook al doet men niet aan politiek, positief wenden tegen elke fout, die men ziet optreden in ongeacht welk systeem, of in welke partij dan ook. Een mening daarover zal men zich dus zeer zeker moeten vormen. Men heeft dan ook de verplichting deze kenbaar te maken waar en wanneer men kan. Dus ook door te stemmen e.d. Ik meen, dat er dan niet van een nalatigheid sprake is, waar men - volgens eigen beste weten, maar nu persoonlijk in plaats van op aandringen van een partij, en in dat geval dus gebonden aan een gedachtenrichting, die door anderen mede wordt bepaald - zijn oordeel voortdurend en daadwerkelijk kenbaar maakt aan de wereld. Vooral wanneer men zelf streeft naar het goede, zal men dit doen ten opzichte van alle toestanden, die men veroordeelt in de maatschappij.

Vraag: Maar hoe kom je aan die wetenschap? In de politiek blijkt meestal pas later wat goed is, en wat niet.

Antwoord: Inderdaad is de organisatorische vorm der politiek gevaarlijk, daar men nooit precies zal weten, wat de voormannen nu eigenlijk wel willen. Dit vooral, omdat het woord, dat men in de politiek spreekt, over het algemeen anders is dan de daad, die men volgens die politiek volvoert. Als resultaat kunnen wij zeggen, dat, wanneer u eenmaal tot een politieke partij behoort, aanneemt, dat deze goed handelt, zolang u niet zondigt tegen de principes van hetgeen u zelf als goed beschouwt, u zeker niet aansprakelijk kan worden gesteld voor hetgeen die partij volbrengt, mits u ook de moed hebt zich van die partij af te wenden op het ogenblik, dat zij zondigt tegen het begrip, wat volgens u juist is.

Vraag: Kunnen wij als enkeling dan wel iets beginnen tegen de massa? De massa zal ons toch meesleuren?

Antwoord: De massa is opgebouwd uit enkelingen, mijn vriend. Wanneer voldoende enkelingen iets verwerpen, zal de massa het dus mede verwerpen. Wij zien zelfs, dat enkelingen, die bewust strevend iets aanvaarden of verwerpen, de massa zeer sterk, zelfs alleen door hun gedachten reeds, beïnvloeden, ook wanneer zij geen deel zijn van een bepaalde partij en zelf geen partij, vereniging, of iets dergelijks, oprichten.

Vraag: Mag ik nog een politieke vraag stellen? Wat denkt u over de onlangs opgerichte Nationale Unie? Wordt dit geen verspilling van stemmen?

Antwoord: Kijkt u eens, dat is een Weltergewicht partijtje, waar wij uiteindelijk niets anders van kunnen zeggen, dan dat het bestaande, zoals het bestaat, probeert beter te bestaan, dan het in zijn voorgaande vorm bestond, omdat die bijna niet kon bestaan. Ik vind elk partijtje, dat een bepaalde richtlijn volgt zonder daarin te geloven en alle consequenties daarvan te willen dragen, reeds in zichzelf een onmogelijkheid en natuurlijk een verspilling van stemmen. Maar indien elk, die tot deze partij behoort, eerlijk en met heel zijn kunnen alles nastreeft, wat deze partij voorstaat, althans zegt voor te staan, dan is het geen verspilling meer, want dan streeft men ook hier naar een verwerkelijking van hetgeen men zelf goed acht. Dan kan zelfs een ander, die niet Christelijk is, zeer zeker zijn stem aan deze partij geven, ook wanneer hij enkele principes, die door sommige leden daarvan worden verkondigd, niet goedkeurt. Wanneer de handelingen, die door een dergelijke partij worden gesteld, in overeenstemming zijn met uw opvatting van goed, is dit voldoende. Op het ogenblik, dat zij - volgens u - afkeurenswaardige handelingen gaat plegen, of niet meer het goede werk volvoert, waarvoor u haar eenmaal heeft gekozen, staat het u immers vrij om een ander te gaan kiezen.

Vraag: Wat behelst de Baha'i-leer, die over de hele wereld aanhangers telt?

Antwoord: U bedoelt Bahai? Dit behelst zeer in het kort - er is geen tijd dit geheel uiteen te zetten, terwijl langere uiteenzettingen hierover reeds zijn gegeven - een gelijkheid van alle leerstellingen, die elk op zich als openbaring voor ons een weg openleggen, waarlangs wij tot bewustzijn kunnen komen. Het Christendom, Islam enz. zijn allen gelijk in de ogen van de goede Bahai. Hij streeft naar een persoonlijke bewustwording en zal de wijsheden van alle leerlingen willen aanvaarden in zoverre deze voor hem persoonlijk bruikbaar zijn tot verdere bewustwording. Dit is de grondslag. Het verdere kunt u eventueel horen bij het genootschap zelf.

Vraag: Is de geestelijke ontwikkeling der bestuurders van vliegende schotels niet evenredig aan hun technische ontwikkeling, zodat aardbewoners van hen zonder provocatie niets hebben te vrezen?

Antwoord: Ik geloof, dat hun geestelijke ontwikkeling zodanig is, dat zij hoger staan dan de mens. Maar wij zien over het algemeen, dat de geestelijke ontwikkeling steeds bij de technische ontwikkeling achter blijft. Ik zou dan ook hun technisch bereiken iets hoger willen aanslaan, dan hun geestelijke bereiking. Ik meen echter, dat de wereld van hen niets te vrezen heeft, tenzij zij hen aanvalt, of natuurlijk, een gevaar betekent voor hen, dat is hetzelfde.

Vraag: Kunt u ons iets zeggen over de technische constructie, die rond najaar 1954 op de maan en Mars zijn ontdekt. Waarvoor dient de witte kegel daar waargenomen?

Antwoord: De juistheid van deze observatie staat niet volledig vast. Laat ons dit eerst constateren. Ten tweede kan ik voor u vaststellen, dat er inderdaad installaties bestaan op de maan, maar deze zijn voor het grootste gedeelte op de zijde, die blijft afgekeerd van de aarde. Verder bestaan zij ook in de ingewanden der maan; zij behoren bij de vliegende schotelbestuurders, die reeds eerder werden omschreven.

Vraag: Kunt u dat nog iets langzamer herhalen?

Antwoord: De observaties vanaf de aarde hieromtrent gemaakt zijn niet geheel juist en wetenschappelijk niet bewezen. Ten tweede, dat er desalniettemin inderdaad verschillende constructies bestaan op, of beter gezegd, in de maan. Verder zelfs dat deze worden gebruikt als een soort rustpunt door de bestuurders van de vliegende schotels, waarover wij het zo-even hadden.

Vraag: En die witte kegels dan?

Antwoord: Deze kegelvorm is de perfecte vorm om een uitgang mee te bedekken.

Vraag: Dus die wezens leven in het inwendige van de maan?

Antwoord: Dat zou u ook doen wanneer u daar naar toe kon gaan, want aan de oppervlakte is het helemaal niet zo gezellig. Veel te veel inslag, van meteorieten.

Vraag: Hoe is het met de atmosfeer?

Antwoord: Praktisch nul.

Vraag: Hebben zij dan geen lucht nodig, die wezens?

Antwoord: Maken zij zelf. U moet mij niet kwalijk nemen, dat ik kort ben, want als wij hier uitvoerig over gaan praten, zitten wij over een uur hier nog. Het is juist mijn bedoeling op tijd met de vragen klaar te komen, vandaar dit tempo.

Vraag: Ir. Felix Ortt heeft een rede gehouden, waar het onderwerp "magnetisme" was. Hij zei, dat deze gave van de Heilige Geest komt. En als gezondigd wordt tegenover de Heilige Geest, is dat de ergste zonde, die men op aarde doet. Maar als de magnetiseur zijn gave gebruikt voor de zieke mens, kan onze Nederlandse wetgeving straffen. Hoe denkt u hierover?

Antwoord: Dat men bang is voor datgene, wat men niet begrijpt. Men zou de magnetische begaafdheid inderdaad een gave van de Heilige Geest kunnen noemen, waar de meest bekwame magnetiseur onmiddellijk put uit de Goddelijke kracht, dus de Alkracht. Dit met of zonder de bemiddeling van geestelijke tussenpersonen. Wij zouden kunnen zeggen, dat het bestraffen hiervan door de Nederlandse wetgeving voort komt uit het feit, dat men het magnetisme niet begrijpt en beheerst. Waar men het niet voldoende begrijpt en dus niet in staat is een voldoende controle uit te oefenen op de begaafdheid van de magnetiseur, vreest men, dat misleiding en humbug slachtoffers zullen maken. De materialistische beschouwingen van de doorsnee arts en medicus waren nog kort geleden voor dezen een meer dan voldoende reden tot bestrijding van deze geneeswijze. Hier en daar zit er nog wel enige beroeps naijver bij. Dit, waar soms het genezen van een reeds als ongeneeslijk opgegeven patiënt door een magnetiseur, een slag in het gezicht kan betekenen voor de betrokken medicus. Al deze dingen tezamen leiden ertoe, dat men alles is gaan afkeuren, ofschoon de meeste medici in hun hart wel toegeven, dat magnetiseurs onder bepaalde omstandigheden wel zeer veel kunnen bereiken. Van mijn kant zou ik hier nog bij willen voegen: het ware wenselijk, dat men de magnetiseurs toestond, te praktiseren, doch slechts onder controle van een geneesheer, zodat geen onverwachte, nadelige factoren zich plotseling kenbaar zouden kunnen maken, en zouden worden verwaarloosd door de onwetendheid van de magnetiseur in kwestie.

Vraag: In Groningen is een bijeenkomst, waar een medium zich open stelt.

De intelligentie tekent na afloop met ABA. Is u dit ook bekend? Zo ja, is het opbouwend voor de mens?

Antwoord: Over het algemeen wel. Wel dient men heel voorzichtig te zijn bij het interpreteren van hetgeen daar gezegd wordt.

Vraag: Ik kreeg inzage van een leidraad voor de oorbiecht van de hand van de geleerde pauselijke kanunnik de' Liguori en het heeft mij geschokt hoe in de vraagstelling over seksuele problemen tot in de intiemste en stuitendste details getreden wordt. Deze leidraad heeft de sanctie der pausen. Hoe is het mogelijk, dat de kerk zich met zulke praktijken bezig houdt en wat beoogt zij daar eigenlijk mee?

Antwoord: In de eerste plaats beoogt men hiermede een volledige bekentenis van schuld te verkrijgen. In de tweede plaats een psychische reiniging tot stand te brengen. Ook de psychiater, de geschoolde psycholoog, zal erop aan dringen dat men zoveel mogelijk in details treedt, om hierdoor een zo scherp mogelijke herinnering te wekken, en daarmee een zo snel en zo drastisch mogelijk purgeren van de uit de daad voortgekomen invloeden in het bewustzijn en het onderbewustzijn van de mens, mogelijk te maken. Dit is een secundaire functie van de oorbiecht, die volgens de kerk in de eerste plaats sacramenteel zijnde, niet slechts dient om de zonde te vergeven, maar bovendien een zich realiseren moet betekenen van het zondigen, de redenen waarom en de wijze waarop men dit heeft gedaan. Dit, zodat men later zal kunnen voorkomen, dat men dezelfde zonden weer begaat.

Vraag: Zou u iets langzamer kunnen spreken?

Antwoord: Dat is nu juist de grote moeilijkheid. Want zoals reeds gezegd is gebrek aan tijd de grote moeilijkheid. Ik zou zeggen, wanneer het vragen zijn van groot belang, dan zal ik trachten iets langer te spreken, maar de doorsnee kunt u later misschien wel nalezen. En als het uw eigen vraag is, dan kunt u mij toch wel verstaan, want dan let u extra op. Mist u dan een volgende vraag, dan is dat niet zo erg.

Vraag: Mag ik nog iets over de vliegende schotels vragen?

Antwoord: Vooruit, maar niet te veel.

Vraag: Waar komen zij vandaan?

Antwoord: Zij komen uit de buurt van Antares. Zij leven op de daar dichtstbijzijnde grootste planeet: Antares II. Zij hebben binnen dit zonnestelsel op verschillende koloniën gekoloniseerd en zijn o.a. geland op Venus, op één bepaald punt, en op Mars, op drie bepaalde punten. Op de maan is slechts een zeer kleine nederzetting, zoals ik ook reeds al heb gezegd.

Vraag: Landen zij wel eens op aarde?

Antwoord: Weleens. Maar zij zijn nogal voorzichtig om onder de mensen te gaan. Trouwens, uzelf springt ook niet graag in de leeuwenkuil.

Vraag: Maken zij zich onderling verstaanbaar door woorden of gedachten?

Antwoord: U zou het waarschijnlijk fluiten noemen, daarnaast veel telepathie.

Vraag: Het boek "Vliegende Schotels zijn geland", moeten wij daaraan dan geen waarde hechten?

Antwoord: Doet u dat maar liever niet. U merkt zelf wel hoe ver het komt. Wanneer je het geheel uiteen moet gaan rafelen, blijkt het gedeeltelijk waar en gedeeltelijk onwaar. Maar dan moet ik te ver gaan. Misschien een andere keer eens, als tweede onderwerp.

Vraag: Kan het mogelijk zijn, dat een Christus gezien wordt op aarde in gewone menselijke gedaante?

Antwoord: Ik moet toegeven, dat die mogelijkheid inderdaad bestaat.

Vraag: Een medium in Canada heeft iets doorgegeven over vliegende schotels. Het geschrift bevat 45 bladzijden en schijnt dus nogal uitgebreid te zijn. Men wil het nu ook in het Nederlands doen vertalen. Is u hierover iets bekend?

Antwoord: Het een en ander. Er zijn 4 à 5 geschriften hierover verschenen van verschillende richtingen. Ik moet zeggen, dat ik al deze geschriftjes voorbarig vind en als zodanig niet belangrijk. Laat de mensheid eerst maar eens leren zichzelf te beheersen en zich goed te gedragen. Kan zij dat, dan mag zij zich zorgen maken over wat er zal gebeuren, wanneer er vliegende schotels landen.

Vraag: Volgens het Pentagon en andere autoriteiten mag niets worden verklaard over hetgeen door piloten en anderen wordt waargenomen. Hieraan mag dan ook geen publiciteit worden gegeven. Komt dit, omdat zij bezig zijn de zaak uit te zoeken, of zijn zij bang voor een paniek onder de mensen?

Antwoord: In de eerste plaats zou een publiceren van al hetgeen omtrent vliegende schotels bekend is waarschijnlijk in verschillende streken een paniek veroorzaken. In de tweede plaats is men bezig met het onderzoeken van verschillende wrakstukken, die men heeft gevonden. Men neemt nu ongeveer reeds vier jaren proeven met een zend- en ontvangapparaat, waarmee men hoopt een nader contact te kunnen opnemen. Men is er echter tot nu toe niet in geslaagd de ontvangen signalen te ontrafelen. Verder bezit men enkele boodschappen in een soort beeldschrift. Deze heeft men wel kunnen ontcijferen, maar men wil of durft daaruit nog niet de consequenties trekken. Zolang dit niet gebeurt, zullen hierover ook geen officiële publicaties worden uitgegeven. Tenzij men natuurlijk hiertoe genoopt wordt door nieuwe onverwachte gebeurtenissen.

Vraag: Is het zo, dat de vliegende schotels een soort magnetisch veld rond zich hebben, waardoor zij de aantrekkingskracht van de aarde kunnen overwinnen? En men bij de aardse wetenschap ook naar een oplossing van dit vraagstuk zoekt?

Antwoord: Dat is inderdaad waar. Ook dat men op het ogenblik hier tracht de aandrijving te reproduceren, die door sommige vliegende schotels wordt gebruikt. Ik heb het hier dan speciaal over de landingsscheepjes en niet over de grote schepen. Het berust op een diamagnetisch veld, waarbij door afbuiging van magnetische stralen een aandrijving binnen het aardmagnetisch veld mogelijk is. Het doet dus een stuwing plaats vinden met mogelijkheid tot willekeurige beweging binnen het aardveld. Gelijktijdig wordt in het voertuig een eigen magnetisch veld van zodanige sterkte gewekt, dat degenen, die zich daarbinnen bevinden, een eigen zwaartekrachtveld kennen, zodat zij - niet onderhevig zijnde aan de zwaartekrachtwetten en verschijnselen der aarde - zich kunnen bewegen, alsof zij in de ruimte waren.

Vrienden, ik geloof, dat wij zo langzamerhand met onze "Vragenrubriek" aardig ver zijn opgeschoten. Wanneer ik dan nu het woord overgeef aan de spreker van "Het Schone Woord", meen ik, dat wij er heel aardig in zijn geslaagd de verloren gegane tijd in te halen.

Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond, vrienden.

Wij zullen dan de avond gaan besluiten met het "Schone Woord". Hetzij aan de hand van een citaat, of een ander onderwerp door u op te geven.

OOST IS OOST EN WEST IS WEST EN NOOIT
ZULLEN DEZE BEIDEN ELKAAR ONTMOETEN

Een gestalte, een gewoonte,
zij vormen de mensen
zijn de grens van zijn begrijpen.
Een gewoonte, een gezicht,
een gedachte, een plicht,
dat maakt je een mens van 't westen.
En je meent:
ik ben goed, ik ben groot, ik ben sterk,
behoor tot de mensheids besten.

Je droomt en je denkt

over leven en dood
en voelt je door
krachten gedragen.
Je wilt aan je Goden,
om steun en om hulp,
een begrijpen en inzicht vragen.

Je begrijpt niet de daaddrang,
die voortjaagt de mens.
En zou je haar al begrijpen;
geen antwoord vind je vraag:
"Broeder, waarheen?"
Want dan ben je te hoog en te ver.
Je bent alleen.
Dan ben je een mens van het oosten.

Maar het oosten
uit droom en beschouwing geschrikt
heeft zich aangepast tot de strijd
en heeft zich met moeite en nood
en met kracht
tot reproductie van 't westen bereid.
Niet meer de sawah, de berg en de wind,
die fluistert,
de vogels, die fladderen.
De fabriek, die stampet
en je voortjaagt gezwind.
Dan denk je aan 't westen,
ook al ben je een kind
van het oosten.

Wereldpolitiek, machten en krachten,
de vrijheid, die wij gaan verwerven,
terreur en intrige,
vooral omdat je als kind van 't oosten
nog zo goed weet te sterven.
En dan.... dan klinkt de echo van 't westen voort
en wordt in het oosten herboren.
Maar het ware oosten,
dat diep in zich schouwt,
kun je onder het rumoer niet meer horen.

Toch heeft het oosten een leer opgebouwd,
een gedachte over kosmische krachten,
die ook in het westen vertrouwd
is geraakt bij hen, die verwachten;
een leven, dat verder gaat streven,
dat stijgt tot bereiken der hoogste regionen.
En zo ontwaakt het oosten dan weer in de weet
en zal 't westelijk streven belonen
met inzicht, begrip
en maken de westen, tot wat het was:
een kind van het oosten.

Gedachten zijn waarheid,
gedachten zijn kracht en weten en kennen,
begrijpen, dat zijn de dingen,
die bepalen, wat je bent.

Ben je met de wereld,
je leven, content?
Je kent geen wijsheid.
Wat ben je dan nog? Je leeft,
je voelt je vrolijk dan toch.
Maar wat geeft je dat leven en streven?

Bewustzijn wil zeggen: versta de taal,
die in de sterren staat geschreven.
Dat wil zeggen,
de stem der natuur,
het geheim van het Goddelijk gefluister,
dat komt als een licht
wonder en fel tot je ziel
uit stoffelijke duister.
Dan is er geen oost,
dan is er geen west,
dan zijn er voor mensen geen grenzen.

Waar de geest bewust wordt,
daar zijn er nog slechts
voor God levende, strevende mensen.

Dan ontmoet de oost,
Dan ontmoet de west,
het tegendeel van eigen leven.
Beiden worden één en zijn de mensen,
waarvan eens werd geschreven:
"Ziet, met God ging hij de wereld in.
Met God ging hij door sferen.
Hij ging door al de Schepping heen
en was slechts Kracht des Heren".

De oost en de west,
zij zijn nog gescheiden
en kunnen elkaar niet begrijpen,
omdat het oosten zoekt om 't westen te zijn,
en het westen de angst voelt nippen
te worden overwonnen door 't oosten,
en voelt als een pijn,
waarvoor het zich niet weet te troosten,
de groei van wat jong en sterk is,
vol kracht,
zo scheidt oost en west alleen maar de macht.
De wijsheid, die zal hen wreken.

God heeft - waarom?
ik weet het ook niet -
De mensen willen verlenen
een huidskleur, die zwart is,
ook bruin of ook wit,
heeft elk zijn krachten gegeven.

Maar samen zijn zij de werkelijke mens,
tezamen het menselijk leven.
Tezamen Gods beeld op de wereld gezet,
de waarheid, de wereld gegeven.

En daarom: komt gij van oost of van west,
ik vraag niet, het is mij om 't even.
Zoekt gij God,
Zoekt gij Licht,
Zoekt gij wijsheid en kracht,
Wilt gij het beste,
Wat in u is geven,
Dan zeg ik u:
"Mens, gij zijt waard mens te zijn,
Gij zult tot in eeuwigheid leven.

Ik dank u voor uw aandacht.

Goedenavond.